

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

03 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpatul Jitaru Sergiu, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Drochia din 22 aprilie 2015 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 octombrie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Jitaru Sergiu Valentin, *născut la 29 octombrie 1983, originar și domiciliat în s. Țarigrad, r-nul Drochia.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 02.06.2014 – 22.04.2015;

Instanța de apel: 10.06.2015 – 14.10.2015;

Instanța de recurs: 22.12.2015 – 03.02.2016.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Drochia din 22 aprilie 2015, Jitaru S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin.(2) lit. b), c) și d) Cod penal, la 3 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, la pedeapsa stabilită inculpatului Jitaru S. s-a adăugat partea neexecutată a pedepsei stabilite prin decizia Curții de Apel Bălți din 02 octombrie 2013, stabilindu-i pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Jitaru S. în noaptea de 07 decembrie 2012 spre 08 decembrie 2012, avînd o înțelegere prealabilă cu cet. Șerbanu A., cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, tainic au pătruns în

gospodăria cet. Vinogradov A., situată în orașul Drochia, str. P. Hașdeu, nr. 45, unde au deteriorat lacătul de la încăperea auxiliară și au stras pe ascuns o mașină de cusut de model „Podolsk” în sumă de 1 000 lei, un motor cu capacitatea cilindrică de 1,6 cm³ de la automobilul „SEAT TOLEDO” în complet cu cutia de viteză, avînd sumă totală de 2 000 lei și două transformatoare în sumă totală de 200 lei, astfel pricinuindu-i părții vătămate un prejudiciu material în proporții considerabile în sumă totală de 3 200 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal, furtul, adică *sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, de două sau mai multe persoane, prin pătrundere în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, inculpatul a atacat-o cu apel, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit căreia să fie achitat de săvîrșirea infracțiunii incriminate.

În motivarea apelului a indicat că:

- la baza sentinței de condamnare instanța a pus numai declarațiile părții vătămate;
- motorul nu a fost sustras, dar a fost procurat, fapt demonstrat prin declarațiile martorilor și nici nu s-a aflat la locul dat cînd s-a comis infracțiunea;
- a considerat că în conformitate cu art. 93 Cod penal, pe dosar nu au fost acumulate destule probe pentru condamnarea sa în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal.
- a indicat că sentința primei instanțe este ilegală, deoarece instanța a ajuns la concluzii eronate privind existența faptelor infracționale și vinovăția lui în săvîrșirea infracțiunii incriminate, dînd o apreciere greșită probelor prezentate de acuzare;
- a invocat că ordonanța de punere sub învinuire, ordonanța de concretizare a învinuirii și rechizitoriul conțin expresii vagi și neclare, iar faptele imputate sunt insuficient descrise și imprecise. Prin urmare, a considerat că instanța de judecată a pronunțat o sentință de condamnare, încălcînd prevederile art. 394 al. (1) Cod de procedură penală, adică hotărîrea nu cuprinde descrierea faptei criminale considerată ca fiind dovedită indicîndu-se locul, timpul, modul săvîrșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii prevăzute de art.186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal;
- la examinarea cauzei nu i s-a oferit dreptul de a se expune în ședința de judecată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 octombrie 2015 apelul declarat de către inculpat a fost respins, iar sentința contestată a fost menținută fără modificări.

5. Astfel, instanța de apel a constatat că starea de fapt și de drept reținută în sarcina inculpatului Jitaru S. corect a fost încadrată juridic în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal, de către prima instanță.

Aceste împrejurări au fost stabilite corect reieșind din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Așadar, instanța de apel a indicat că, prin cumulul de probe acumulate se confirmă vinovăția inculpatului Jitaru S. în comiterea infracțiunii imputate, în speță întrunindu-se elementele constitutive ale infracțiunii incriminate – evaluate prin prisma prevederilor art. 126 alin. (2) Cod penal.

În continuare, instanța de apel nu a reținut afirmațiile inculpatului invocate în apelul declarat precum că nu este de acord cu sentința adoptată, deoarece nu au fost prezentate probe care ar confirma vinovăția lui în comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal, deoarece aceste afirmații se combat prin ansamblul de probe cercetate atât de prima instanță, cât și verificate de instanța de apel, fiind reflectate în procesul-verbal al ședinței de judecată.

De asemenea, instanța de apel a reținut că inculpatul în apelul declarat, nu a invocat careva temeiuri legale de casare a sentinței, dar a relatat faptele conform viziunii sale sub formă de apărare, argumentele expuse fiind în contradicere cu circumstanțele stabilite de către organul de urmărire penală și menținute de prima instanță.

Instanța de apel a mai indicat că argumentele invocate de inculpat privind solicitarea sa de a fi achitat de sub învinuirea înaintată în baza art.186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal, nu pot fi reținute și se resping, deoarece probele cercetate în cumul confirmă deplin vina inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, iar temeiuri de intervenire a instanței de apel în aspectul propus de inculpat nu sunt, în legătură cu ce apelul declarat a fost respins, ca fiind nefondat.

Nu a fost reținut nici argumentul invocat în apel referitor la faptul că nu a sustras motorul, dar l-a procurat, fapt care îl poate demonstra martorii audiați pe caz, deoarece în acest sens nici la examinarea cauzei în prima instanță și nici în instanța de apel, nici inculpatul nici avocatul acestuia nu au prezentat careva probe și nu au solicitat audierea unor martori în susținerea argumentului invocat.

Totodată, instanța de apel a considerat că este neîntemeiat și argumentul inculpatului referitor la faptul că ordonanța de punere sub învinuire, ordonanța de

concretizare a învinuirii și rechizitoriul conțin expresii vagi și neclare, iar faptele imputate sunt insuficient descrise și imprecise.

În acest aspect, instanța de apel a menționat că actele în cauză au fost întocmite în corespundere cu legislația procesual-penală în vigoare nefiind stabilite careva încălcări în sensul invocat de inculpat. Mai mult ca atât, inculpatului i-au fost aduse la cunoștință ordonanța de punere sub învinuire, ordonanța de concretizare a învinuirii și rechizitoriul, i-au fost explicate drepturile și obligațiile, însă acesta a refuzat de a semna ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, inculpatul a atacat-o cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia, acesta să fie achitat.

În motivarea recursului indică că instanțele de fond greșit au ajuns la concluzia de a-l condamna pe acesta, deoarece el consideră că probele administrate pe caz nu demonstrează cu certitudine implicarea sa în acest furt.

Totodată, mai indică că instanțele inferioare i-au stabilit o pedeapsa prea aspră pentru infracțiunea dată, fără a lua în considerație că de către organul de urmărire penală nu au fost administrate suficiente probe pentru a demonstra vinovăția sa în comiterea infracțiunii incriminate.

Inculpatul a declarat recurs ordinar neindicând vreun temei prevăzut la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

7. Procurorul a depus referință asupra recursului declarat de inculpatul Jitaru S., menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece criticele recurentului nu au fost argumentate conform exigențelor stipulate de art. 427 din Codul de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente de fapt și drept.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de prima instanță și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului declarat în cauză, se constată că recurentul nu este de acord cu soluția adoptată de instanța de apel privitor la condamnarea sa în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal, prin prisma aprecierii probelor de către instanțele de fond.

Însă, în raport cu alegațiile recurentului expuse în cererea de recurs, instanța de recurs constată că instanța de apel a adoptat o decizie legală și întemeiată, care corespunde tuturor exigențelor legislației procesual penale și acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în prevederile art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal.

În acest context, în vederea respingerii argumentelor din recurs invocate de inculpat privitor la chestiunea de apreciere a probelor, instanța de recurs amintește că la etapa judecării recursului aceasta nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al primelor instanțe și a celor de apel.

Totodată, instanța de recurs remarcă că nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci doar va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de prima instanță și cea de apel, corectitudinea condamnării inculpatului Jitaru S. în baza art. 186 alin. (2), lit. b), c) și d) Cod penal.

Așadar, în vederea determinării dacă asemenea erori de drept au fost admise în cauză dată de către instanța de apel, instanța de recurs, menționează că, în urma unei analize ample a conținutului deciziei, dar și a probelor verificate de către instanța de apel în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, se conchide faptul că, prima instanță corect a încadrat juridic fapta comisă de inculpat, fiind prezente toate elementele componente de infracțiune prevăzute la art. 186 alin. (2), lit. b), c) și d) Cod penal.

Referindu-se la argumentul recurentului, precum că la caz a fost aplicată o pedeapsă prea aspră, care a fost individualizată contrar prevederilor legale, Colegiul penal menționează că, acesta urmează a fi respins ca neîntemeiat, deoarece prima instanță a stabilit o pedeapsă echitabilă inculpatului în raport cu fapta comisă și consecințele survenite, din care considerent instanța de apel a și menținut-o.

În contextul dat, Colegiul penal mai menționează că, instanțele ierarhic inferioare și-au motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei stabilite în privința inculpatului, iar în sprijinul statuării respective se relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, având deplină libertate de acțiune în

vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei, au fost pe deplin valorificate de instanța de apel, fapt care a dus la menținerea pedepsei stabilite de către prima instanță inculpatului Jitaru S., sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Reieșind din cele menționate, instanța de recurs reiterează că instanța de apel corect a decis respingerea apelului declarat de inculpat, apreciind argumentele expuse în textul cererii de apel, ca fiind nefondate, din motiv că probele administrate pe caz, dovedesc cert faptul că, inculpatul intenționat a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal.

În concluzie, Colegiul penal conchide că, hotărârea atacată este legală și întemeiată, fiind adoptată în corespundere cu prevederile legale relevante, prevăzute de art. 414-419 Cod de procedură penală, și din atare considerente recursul ordinar declarat este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către Jitaru Sergiu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 octombrie 2015, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 04 martie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru